

The book cover features a vibrant, colorful background. At the top, a bright sun with orange rays is partially obscured by a white, stylized cloud. To the left, a colorful striped banner or flag is visible. The main title is written in large, multi-colored letters on a white cloud-like shape. Below the title, the background shows a vast, green field under a blue sky with soft, white clouds.

МИТАР МИТРОВИЋ

**ДУХОВИТИ
УМИРУ
ОД СМЕХА**

МИТАР МИТРОВИЋ
ИЗАБРАНА ДЕЛА
књига 2

Митар Митровић
ДУХОВИТИ УМИРУ ОД СМЕХА
Афоризми

Издавач:
HESPERIJA
Чубрина 5, Београд

За издавача:
Проф. Зорица Булајић

Уредник:
Проф. Адела Мацола

Рецензије:
Проф. др Ратко Божовић
Александар Чотрић
Илија Марковић

Компјутерски слог:
Васа Радовановић

Штампа:
ГОРАПРЕС, Земун

Тираж:
500

Митар Митровић

ДУХОВИТИ УМИРУ ОД СМЕХА

Афоризми

Београд, 2008.

Ратко Божовић

ПРОБУДИ СЕ, ЧОВЈЕЧЕ!

Ко је Митар Митровић? Такво питање може поставити само онај читалац који није ревносни пратилац нашег књижевног живота. Хроничари књижевне свакодневнице уочавају двије доминантне линије његовог стваралаштва - једна од њих у знаку је лирске поезије, претежно за дјецу, а друга припада сатиричној књижевности, али и за дјецу и одрасле. Као добар познавалац Митровићевог опуса, књижевни критичар и афористичар Витомир Теофиловић је у рецензији за збирку епиграма ГЛАВА У ПЕСКУ - Митра Митровића, која је објављена 1998. године, написао: "Да не знамо да је сва та дела створио исти уметник, мислили бисмо да потичу од два врло различита аутора. И доиста, Митар Митровић као да има две душе. Лирска, прожета тананим осећањима и топлим колоритом, окренута је деци, озарена њиховим жагором и ведрином. Насупрот томе, у књигама за одрасле Митровић је жесток сатиричар - једак, циничан, црнохуморан..." То је већ приповијест о томе како лирик може постати и циник. Зато ћемо се, најприје, позабавити његовим књигама афоризама, које су од почетка деведесетих година објављене овим редом: ГЛАВА НА ПАЊУ, ГЛАВА У ЧОРБИ, ЧОРБА У ГЛАВИ и НЕ ДАЈ ГЛАВУ. Лако је уочити већ из наслова Митровићевих збирки афоризама да им је једна ријеч заједничка - глава. У сатиричном резонувању, то би упућивало на мишљење да се све

важно што се догађа врти око главе, да је све повезано са главом, да све наше невоље долазе од чега би другог него од главе.

Уз књигу афоризама ГЛАВА У ЧОРБИ, која је штампана 1990. године, Теофиловић је забиљежио:

"Лепеза изражајних средстава којима се Митровић служи веома је разноврсна. Код њега се срећемо са ванредно нађеним и значењским и стилским обртима, са парафразама познатих народних или ауторских изрека, са обиљем реплика и асоцијација, са великим регистром хумористичко-сатиричних захвата и приступа - од благог и доброћудног хумора до сатире и црног хумора, сарказма, ироније, чак и цинизима. Но, сви ти поступци остварени су ненаметљиво, готово народским стилем изражавања, унутрашњом динамиком израза а не патосом или псеудореториком, с којом се, на жалост, тако често срећемо у свакодневној збиљи. Та суптилноост израза одаје не ретко да је Митровић унео у своје афоризме нешто од свог поетског дара, од поетске атмосфере и музике." Овај подужи цитат наводим и стога што сам потпуно сагласан са Теофиловићевом оцјеном Митровићевог стваралаштва али и због закључка критичара, који је презентирао јавности на истом мјесту: "Стварајући у изузетно јакој конкуренцији, међу афористичарима који су широм света проглашени за данашње корифеје на овом пољу, уз то по природи повучен и готово стидљив, Митар Митровић није ни изблиза запажен као афористичар у односу на своју вредност." И поред многобројних награда и сталног стваралачког успона овог нашег сатиричара, он се више прећуткује него што се критички оцјењује. То је и један од веома подстицајних мотива за настанак и смјер овог текста.

ВЛАДАВИНА БОЛЕСНИКА И ЗАТВОРЕНИКА

Кад се заклопи последња страница Митровићевих књига афоризама, неумитно се намеће утисак о његовој кохерентној етичкој позицији. То је она иста позиција коју прегнантно формулише Ерих Фром у студији *Етика и психоанализа*: "Не чини другоме оно што не желиш теби да чине" - један је од основних принципа етике. Али, оправдано је, такође, тврдити: "све што чиниш другима такође чиниш и себи." Зато, заиста, не треба превидјети да смо доста невоља себи приредили баш зато што смо пренебрегли исконске етичке принципе. У томе, свакако, нијесу изостали и други, који су одлучивали о кажњавању нашег изгредништва. У Митровићевим опсервацијама провијава сазнање да је бесмислено себи бити непријатељ, али није мање глупо ни то да се у свакоме ко није као ми види непријатељ. Тако је са својим хуманистичким одређењима наш афористичар покушао да промишља политичка чуда и актере политичке реалности. Ако бисмо од његових афоризама покушали да правимо мозаик, онда бисмо највјероватније успјели да створимо складну цјелину, понајприје због ауторовог прочишћеног мишљења али и због релевантно тематског избора. Митровић овако размишља о владајућој олигархији: РЕЖИМ КОЈИ СТВАРАЈУ РОБИЈАШИ, НЕ МОЖЕ БЕЗ ТАМНИЦА. Кад прочитате овај афоризам не можете а да се не сјетите бриљантне књиге *Кратак преглед распадања* Емила Сиорана и његовог мишљења: "Нема опаснијих створења од оних који су патили за неко уверење: велики прогонитељи долазе из редова страдалника којима нијесу одрубљене главе." Скрећемо пажњу још на један афоризам, који би се могао наћи у већ поменутом, виртуелном мозаику: НЕКИ ПОЛИТИЧАРИ СУ ДУ-

---

ШЕВНИ БОЛЕСНИЦИ, ПА ОД ДРЖАВЕ ПРАВЕ ЛУДНИЦУ. Искуство које је обликовао у два наведена афоризма, филозоф Ђуро Шушњић је у књизи *Дијалог и толеранција*, с обзиром на наше искуство, овако образложио: "У нас, у последњих пола века, владају или бивши затвореници, или душевни болесници: зато нам друштво личи или на проширени затвор или на велику лудницу." Као доктору ветерине, Митру Митровићу, не би требало замјерити што често користи животиње да би преко њихових својстава објаснио људска понашања. Доиста, нијесам сигуран да таквим поређењима није учинио неправду животињском роду. Афористичар овако описује атмосферу и прилике у политичкој заједници: ДОШЛО ЈЕ ВРЕМЕ ОВНОВА, ПА СВАКО БЛЕЈИ НА СВОЈУ СТРАНУ. Читаоцу ће свакако бити тешко да одгонетне овај афоризам: НАРОД ЈЕ КАО СТОКА, ИДЕ ЗА БУДАЛОМ КАО ОВЦЕ ЗА ОВНОМ. Зато га и не заобилазим, да бих, грешном читаоцу, заједно са афористичарем, дао шансу да размишља на кога се односи ауторова јетка сатирична жаока. Ако било ко у овом афоризму примијети било шта недолично, молим да превише не замјери сатиричару, који није штедио никога, па ни себе сама. Ево доказа: ЖИВИМ КАО ПАС, А ПОЧЕО САМ И ДА ЛАЈЕМ. У политичкој фарми тешко је избјећи мајмуне и мајмунасање, зато је стање мајмуноманије афористичар овако забиљежио: У ЗЕМЉАМА У КОЈИМА СЕ МАЈМУНИ ВИСОКО ПЕЊУ ЉУДИ СУ ПОД СТАЛНОМ ПРИСМОТРОМ. Ако је овај афоризам имао глобално важење, а оно нас није заобишла ауторова опсервација која слиједи, настала искључиво на нашем невољном искуству: МАЈМУН САМИ НИЈЕ ЈЕДИНИ МАЈМУН КОМЕ СМО У ЈУГОСЛАВИЈИ ПОДИГЛИ СПОМЕНИК. Наша држава, за коју се не зна којем је типу устројства

у репресивној прошлости најближа, предмет је сталне пажње афористичара: НАША ЈЕ ДРЖАВА ПОСТАЛА ЖРТВЕНИ ЈАРАЦ, ЗАХВАЉУЈУЋИ ПОЛИТИЧКИМ БЕСКИЧМЕЊАЦИМА. У свему томе допринијела је историја, која се, на крају наше трагичне и суморне приче, показала као велика превара: ТЕК ПОСЛЕ ПЕДЕСЕТ ГОДИНА, САЗНАЛИ СМО ДА ЈЕ ЈАЈЦЕ БИЛО МУЋАК. Горким укусом ироније пропраћена је актуелна свакодневница, у којој је дошло до девалвације свих вриједности, па и људског достојанства: ПЕНЗИОНЕРИ НЕ ТРЕБА ДА БРИНУ. ДОК ЈЕ КОНТЕЈНЕРА, БИЋЕ СВЕГА. Афористичар настоји да превреднује менталитетски стереотип, који је обликован не само уз помоћ мистификација и илузија већ и уз присуство оптимизма као френетичног вјеровања, као наде без икаквог покрића, па је зато и разумљиво предвиђање: ГЛАСАЛИ, НЕ ГЛАСАЛИ, ЗА ПЕНДРЕК СТЕ СТАСАЛИ. Што ће и даље побјеђивати неваљало вријеме у непосредној је вези са тјескобним контекстом у коме су се нашле институције које су веома удаљене од демократске процедуре: НИЈЕ РУПА У ЗАКОНУ, НЕГО ЈЕ ЗАКОН У РУПИ. А то да постоје рупе у законима и бездани у институцијама није никакво откриће, већ само дио емпиријске очигледности и застрашујућег призора политичке реалности: ЕКРАН ЈЕ ПОСТАО КОРИДА НА КОЈОЈ СЕ НАДМУДРУЈУ ПОЛИТИЧКИ ВОЛОВИ. Песимистички поглед на ЉУДСКУ природу која није склона промјенама јасно је обликован: СВИ СЕ МЕЊАМО, САМО ИДИОТИ ОСТАЈУ ИСТИ. Изгледа, ипак, да то нијесу они којима је Митровић поручио: ПОКУШАЈТЕ ДА БУДЕТЕ БОЉИ, ЈЕР ГОРИ И ДА ХОЋЕТЕ, НЕ МОЖЕТЕ БИТИ. То значи да постоје нивои зла и злочинства. Значи ли то да постоји могућност моралног и људског опоравка?

Можда би се и то могло догодити. Очигледно, афористичар у то вјерује, па зато и пише: ЗЕМЉА ТРАЖИ БОЉЕ ПАСТИРЕ, ЈЕР ЈЕ СТОКА ИЗГЛАДНЕЛА. То је вапај сатиричара из самог средишта негативне утопије која нам се већ догодила.

ОД ПАРАДОКСА ДО ГРОТЕСКЕ

Ма колико различити по форми од афоризма, Митровићеви епиграми сабрани у књизи ГЛАВА У ПЕСКУ слиједе варијације о човјековом пропадању у тоталитарном систему. У епиграму, као једној од искона познатих књижевних форми, аутор је посебно потврдио стваралачку даровитост. Жарко Ђуровић је, на почетку ове књиге епиграма, записао: "Митровић је неуморан епиграмиста. И добар ткач на њеном разбоју. Његови епиграми нису вицкарошког типа. Он полаже много на духовну страну текста, боље рећи подтекста, чија се амплитуда креће од fino сачињеног парадокса до гротеске. Не само кад је реч о односу жене и мушкарца, него кад су у питању и друга питања животног каледоскопа. Политика заузима средишно место у књизи. Она је схваћена као феномен који квари природу људи. Као таква изложена је иронијским атрибуцијама." А кад је ријеч о кварљивости човјека, аутор је показао како то изгледа у епиграму *Мајмунче пред огледалом*: Спопаде га страшна дрека, много личи на човека! Ту је и епиграм *Политичари*: Охладите главе да вам не поблесаве. Теме, које су обликоване у афоризмима, често се понављају и у епиграмима. То важи за епиграм *Диктатор*: Ко се њему супротстави, он га одмах у цеп стави. На трагу афористичарске идеје свакако је епиграм *Епilog*: Уз помоћ лудака, стигосмо до мрака. У епиграмима је присутна и психолошка тензија али и

рафинирано осмишљена катарзичност. Ево само један од примјера катарзе у епиграму *Судбине*: Точак историје стално се котрља, и лажни великан биће под њим мрља. У духу колективног искуства срочен је епиграм *Порука*: Ничија није горела до зоре, па неће ни ваша велики диктаторе! Критичари су свакако били у праву кад су тврдили да се у Митровићевим епиграмима остварила њихова афоризација. Стиховани афоризми су често и памтљивији и сугестивнији од оних који слиједе упрошћену наративност.

ДЈЕЧЈИ АФОРИЗМИ

Митровићеви афоризми за дјецу права су духовна посланица и можда најаутентичнији дио његовог стваралаштва. Његове књиге афоризама - **КРАЉЕВИНА КЛИКЕРА, ИЗ МАГАРЕЋЕ КЛУПЕ, ЋАО ЋАЦИ, МОЈА МАМА МОЖЕ СВЕ** и **КИФЛИЦА ЈЕ БИЛА СЛАЋА** свједоче да су оне не само атрактивно штиво за најмлађе већ и привлачна медитација за све узрасте. Кад сам се спустио на ниво детета, почео сам да пишем афоризме за децу. Тако пише Митар Митровић. И наш социјални миље препознаје се у овим афоризмима: **МОЈА МАМА ЗНА МАТЕМАТИКУ БОЉЕ ОД МЕНЕ. ОНА СТУДИРА НА ПИЈАЦИ.** Присутне су у њима и менталитетске карактеристике. **МОЈ ДЕДА СТАЛНО КУКА ЗА ЦРНОМ ГОРОМ, КАО ДА ЈЕ НЕДАЈБОЖЕ УМРЛА.** Нашле су се ту и предрасуде о црногорском свијету као докониچارима: **ДАНАС МИ СЕ НИШТА НЕ РАДИ. ДОШАО САМ ИЗ ЦРНЕ ГОРЕ.** У стваралачком смислу, најподстицајнији су они дјечји афоризми у којима се свијет одраслих види искључиво дјечјим очима: **УВИЈЕК ЋУТИМ КАД СТАРИЈИ ПРИЧАЈУ. ВОЛИМ ДА СЛУШАМ КАД НЕКО ЛАЖЕ. А**

двосмислености афористичара немају амбиције да било шта компликују већ да значењско поље обогате: НИЈЕ МИ ЖАО ШТО САМ ДОБИО МАТ, АЛИ МИ ЈЕ ТЕШКО ШТО САМ ГА ДОБИО ОД КОЊА. Ослобођеност у критичком изрицању својих опсервација, из дјечијег угла, посебна је драж великог дијела афоризама за најмлађе: МОЈ ТАТА РАДИ У ЛУДНИЦИ. УВЕК СЕ ПЛАШИМО КАД ОСТАНЕ ДУЖЕ, ДА ГА ТАМО НИСУ ЗАДРЖАЛИ. У овој врсти афоризама животна свакодневница препознавала се као сложено али и смјеховито збивање: МЕНЕ ДЕДА УВЕК САЧЕКА ИСПРЕД ШКОЛЕ. А ОНДА ГА ЈА ОДВЕДЕМ ДО КУЋЕ ДА НЕ ЗАЛУТА. А стварност се, са становишта смислености, исказала као немогуће вријеме: ЗАВРШИО САМ ШКОЛУ. САДА ИДЕМ КАО МУВА БЕЗ ГЛАВЕ. Тако су овој нашој животној причи сви на губитку и сви губитници.

А Митровић би, да се није бојао морализаторства и наметљивости, својим читаоцима пожелио да покушају да не оптерећују свој живот мржњом, ситнодушјем, егоизмом и страхом. То би штавише и препоручио, јер зна да живот с таквим оптерећењима не вриједи ништа, баш ништа. Зато из свега што је Митар Митровић написао могла би се извести драматична ауторова тежња, која би могла да гласи: Пробуди се, човјече!

Откада је будала све више,
свет је постао паметнији.

Неки су мртви још док су живи.
Само их касније сахрањују.

Помоћу лудака, стигосмо до мрака.

Време је да одете да пустимо воду.

Данас и аветан, мисли да је паметан.

Екран је постао корида.
На њему се надмудрују политички волови.

Ћутим кад старији причају.
Волим да слушам кад неко лаже.

Дошло је до сукоба генерација.
Данас деца све чешће убијају
своје родитеље.

Због злобе и прљавштине,
предуг је пут до истине.

Дошло је време овнова,
па свако блеји на своју страну.

Будућност се враћа, често пуних гаћа.

Кад вас слепци воде, чувајте се штапа.

Пусти будалу у кућу,
па се надај психијатру.

Духовно јалови људи највише су
ућарили у животу.

Сваког дана све нам је боље,
али то треба издржати.

Паметан човек може много.
А будала још више.

Празне приче на блејање личе.

Добро се заборавља,
јер не мора да се памти.

Завршио је полицијску академију,
али је и даље остао да чува стоку.

Штета је што раније нисте умрли.
Народ би вас сачувао
у лепој успомени.

Добио сам јединицу из историје.
А ни историчар који ју је писао,
није заслужио вишу.

Људи који су лако градили
своју политичку каријеру,
имали су доста грађевинског материјала.

Полиција је од њега направила карикатуру.
Сам себе није могао да препозна у огледалу.

Многи остављају нешто иза себе.
Али само кад чучну.

Када су му измакли фотељу,
срце му је само стало.

Осуђеник је био спреман за сарадњу.
Али се, ипак, опирао,
кад су му стављали омчу.

Као дете сисао је мајчино млеко.
А краву је први пут видео на венчању.

Није пустио пса у кућу.
Плашио се да га ташта не угризе.

Пукла је брука.
Али сви се праве да ништа нису чули.

Не знам да ли је моја ташта
прогутала куче,
јер по цео дан лаје кроз кућу.

Опет сте тукли комшију песницама.
Па зашто вам, човече, служе ноге.

Све нам генерале одведоше у Хаг.
Као да их тамо спремају
за трећи светски рат.

Ако Бог да и ми ћемо се дочепати власти,
па ћете тек да видите како се краде.

Покушајте да будете бољи,
јер гори и да хоћете, не можете бити.

Индијанци су имали Бика Који Седи.
А ми имамо телад која гледају
у шарена врата.

Она га је стално варала, а он се правио луд.
И тако су срећно живели до краја живота.

Више не прича сам са собом.
Купио је мобилни.

Откада су факултети почели
да продају дипломе,
повећао се број интелектуалаца у Србији.

Чуо сам да ће опет покупити новине,
па сам их јутрос купио за цео месец.

Дао бих вам часну реч,
али да ми је вратите, ако нађете своју.

Тек када му се чамац преврнуо,
сетио се да не зна да плива.
То га је спасило да се не удави.

Нису важне године, ако се добро осећате.
А добро се осећате, ако се редовно
не купате.

Кад је Ева скинула смоквин лист,
Адаму су се исколачиле очи.

Тражим поштеног лопова да ми чува кућу,
док се не вратим са годишњег одмора.

Кад вам дође душа у нос,
не тражите марамицу, него попа.

Кад је пао са Венериног брега,
разбио се као пи...

Од када сам се почео бавити политиком,
стално ми течу мед и млеко.
А ускоро ће и слине.

Зато што није појео баку,
Вука ће истерати из зоолошког врта.

Пало ми је нешто на памет,
па трчим код доктора да ми га подигне.

Мој деда купује лекове, а ја дрогу.
И тако живимо од данас до сутра.

Знам да сте већа будала од мене.
У томе је ваша величина.

Наталитет је у паду.
Нико неће са родама да спава.

Кад ђаво однесе шалу,
зовите полицију и пријавите крађу.

Мука ми је кад вас видим.
А имам и других здравствених проблема.

Убедили сте ме да ми ништа не фали.
Сад сам срећан човек.

Злочинац се враћа на место злочина.
Да види хоће ли га жртва препознати.

Када у скупштини нема довољно посланика,
и баба Сера има право да подигне два прста.

Комитеји, комитеји,
ми смо први где се блеји.

Човеку који нема образа,
свако може пљунути у лице.

Не дижите нос. Ако имате лепе ноге.

Моја ташта не затвара уста ни кад спава.
По сву ноћ хрче.

Мој муж је Црногорац.
Док он спава ја идем уместо њега на посао.

Био нам је као отац.
Свима нам је јебо матер!

Откопавањем масовних гробница,
стекли смо велики углед у свету,

Кад прилажете дискусије, гледајте да папир
буде што мекши.

Скоро смо остали без војске.
А када буду похапсили и све мафијаше,
остаћемо и без полиције.

Купио сам факултетску диплому за деду.
Жао ми је да умре,
а да диплому очима не види.

Није важно што вам је душа у носу,
ако вас здравље добро служи.

Суд је ослободио владикау, јер силовани
дечаци нису остали у другом стању.

Платио је гробно место.
Још само да отегне папке, па да га Бог види.

Срећа што је хитна помоћ толико каснила.
Да је на време стигла покојник би остао жив.

Када се певаљка попне на сто,
нико је не гледа у главу.

Ми нисмо присталице смртне казне.
Код нас осуђеници умиру у затвору
природном смрћу.

Председнички кандидати за време избора,
обигравају око народа,
као мачак око вруће каше.

Неким пензионерима свеједно је
за кога ће гласати, јер знају
да следећу пензију живи неће дочекати.

Пензионерска је туга преголема.
Уста гладна, а пензије нема.

Неки наши министри су за посматрање.
А планира се да дођу и у зоолошки врт.

Неки пензионери не купују салвете.
У контејнеру се увек нађе нека најлон кеса,
са којом могу обрисати уста.

Копао је по туђој прошлости,
док сам себи није ископао обадва ока.

Зашто кријете од народа да сте појели говно.
Нека и народу потече вода на уста.

Био би изгубљен за сва времена,
да није нашао пун контејнер сплачина.

Данас млади не воле старије.
Али воле да лепо живе од њихове пензије.

Од када је напунио осамдесету,
стално се окреће за младим женама.
Али не може да се сети због чега.

Када бих добио националну пензију,
контејнер испред мог стана поклонио бих
Удружењу књижевника.

У животу нисам ни мрава згазио,
али сам често присуствовао сахранама.
Била су то гладна времена.

Благо нама са вама. Да није било вас,
данас би живели као сав остали свет.

Незнани јунак није знао да је погинуо.
Док му нису подигли споменик на Авали.

На Голом отоку нико није држао дијету,
али су се политички туристи,
враћали кући као манекени.

Пустите ме на миру. Хтео бих још једном
да јој покажем, колико је волим.

Ја бих у затвору све признао,
само да ме полиција не бије.
Али, где наћи такву полицију?

Без обзира на године, наша деца
"сишу" родитеље док су живи.

Велика нужда ме је натерала да скинем гаће,
кад ми је било најслађе.

Нема тог старог интелектуалца,
који се у кревету не би мењао
за младог магарца.

Преварио сам баку.
Рекао сам јој да сам виршлице појео,
а дао сам их маци.

Нама политичари причају бајке,
а ми их деци препривамо.
Да би брже заспала.

Кад се комшији родио син,
сви смо потрчали да му честитамо.
И да видимо на кога од нас највише личи.

Лепе речи и гвоздена врата отварају.
Ако нису затворена.

Тата се још није вратио из луде куће,
а ови наши већ почели
да деле националне пензије.

Пуцајте, али ја ћу и даље остати у контејнеру.
Друге куће немам.

Иза сваког успешног мушкарца стоји жена.
А то је много боље, него онај владика.

Ако су вам свраке попиле мозак,
не секирајте се за њих.
Оне ће и онако брзо поцркати.

Хајдемо на утакмицу да млатимо полицију.
Као што је она нас тукла
за време демонстрација.

Некада је Голи оток био најпознатије
летовалиште на Јадрану.
Тамо су Срби ишли организовано
преко полиције, а не преко синдиката.

Муж дозна да му расту рогови, тек кад му
комшилук почне хвалити супругу.

Нисмо знали шта се иза брда ваља,
док није стигла демократија.

Бог му је подарио празну главу,
због тога је постао велика аветиња.

Мој тата сваке ноћи љуља маму у кревету.
Да брже заспи.

За време демонстрација попио сам
много батина. Није било воде.

Не окрећи се сине.
Велечасни иде испред нас.

Доктор ми је рекао да ми није ништа.
Па се плашим да ускоро не отегнем папке.

Сигурнији сте кад погинете у рату, него у миру.
А биће вам и већа борачка пензија.

Када дође ђаво по своје, нека вам одведе и ташту.
Нека осети шта је змија у кући.

После велике нужде добро оперите руке.
Да вам прсти не пожуте.

Коначно је влада пала.
Уместо премијера, угрувао се народ.

Неки наши политичари, први би требали
да приме вакцину против птичјег грипа.
Јер имају пилећи мозак.

Није ми жао што сам добио мат.
Али ми је тешко што сам га добио од коња.

У шаховским партијама коњи остају увек коњи,
а у политичким коњи догурају
и до премијера.

Случајно смо појели велико говно.
А спремали смо га пријатељима за ручак.

Што се ви плашите птичјег грипа.
Па ви више личите на мајмуна, него на птицу.

Политичари су нам продали земљу.
Али не у саксијама, него онако ђутуре.

Сачекуша је најбољи начин
да мртва уста не проговоре.

Полиција је уништила све доказе о њеном
учешћу у масовним убиствима.
Да се не би хвалила својим успесима.

Када се Црногорци окупе око гусала,
настаје општа кукњава.

Превелика демократија заудару на трулеж.

На броду који тоне, капетан остаје последњи.
Са чамцем за спасавање.

Неки људи лудо се проводе у душевној
болници. То је њихова друга кућа.

Од када сам добио пензију, више нисам у
радном односу. Али и даље теглим као коњ.

У животу све сам дугове одужио.
Остаје ми само да сачекам попа.

Торањ на Авали поново се диже.
Ваљда ће и нас старије огрејати Сунце.

Годинама сам летовао на Голем отоку.
Захваљујући Стаљиновим брковима.

Ову владу као да су бирали идиоти.
Оваквих министара нема ни у лудој кући.

Мој комшија држи мајмуна као кућног
љубимца. И са њим се боље слаже
него са родитељима.

Жена јаше човека целог живота.
У кревету на њему и галопира.

Мучи га зуб. Мораће поћи код
зубара да му га извади.

Пси рата полако се враћају старом занату.
Ускоро ће почети да кољу.

Обдукцијом је утврђено да је некада
леш био жив. И здрав.

Ја сам антихрист. А шта сте ви по народности?

Сатира је као амброзија. Сви се боре да је
униште, да не изазове алергију.

Деце су нам стала на своје ноге.
Сад већ можемо очекивати батине.

Чим је склопио очи свима је лакнуло.
Само њему није било нидочега.

Убедили сте ме да сам поштен човек.
Обећавам да више нећу красти.

Теже је данас бити поштен човек,
него добар кућни љубимац.

Старији људи ретко се фале.
Али за приче о сексу се увек нађе времена.

Бик је примао саучешће,
кад је комшији угинула крава.

Данас се више исплати ваљати дрогу,
него туђу жену.

Зашто да вас бије малер, кад је ту полиција.
Она је за то плаћена.

Избори су били и прошли. Али су се неки
говнари опет нашли на гласачким листићима.

Клеptomанија више није срамота. Поготово кад
су у питању велика друштвена предузећа.

Све се мења. Само будале увек остају исте.

А полицији свака част.
Она је демонстранте тукла пендрецима,
као да су стока.

Иако нисам кукавица, полицији никада
не смем да кажем шта о њој мислим.

Тек кад је пукла тиква,
схватили смо где се налази Јабука.

Он је своје отпевао. Сад очекујемо попа.

Због велике гужве у затворима,
неки посланици ће до даљњега
остати да раде у парламенту.

Љубавница ме је напустила. Нашла је изгледа
неку већу будалу од мене.

Дојучерашњи атеисти више верују у Бога,
него Бог у самог себе.

Од када деда краде конзерве од вучјака,
и сам је почео да завија.

Данашњи лекари тврде да се шећер добија од
стреса. А ја сам био убеђен да се добија
од шећерне репе.

Живим на граници егзистенције.
Даље не могу док не набавим пасош.

Човек се учи док је жив.
После се на њему уче студенти медицине.

Полиција је стигла на време.
Да још једном овери покојника.

Жута штампа се не мења ни после велике
нужде. Увек остаје иста.

На сајму књига цео дан сам шетала са једним
песником. После смо сели на луди комен.

Наша влада не хапси ратне злочинце.
Чува их за случај новог братоубилачког рата.

Србија би могла да храни пола Европе.
А друга половина нека се привикава на
контејнере, као ми данас.

Откада ми је цркла крава, комшијски бик ме
свакодневно јури по авлији.

Да ли вам та говна толико боду очи,
или сте заиста гладни.

Каким по кућама, а обављам и друге
физиолошке потребе. За мале паре.

Мораћу да отрујем и овог кућног љубимца.
Због њега не могу да легнем до рођене жене.

Разлика између француског председника
Шарла Де Гола и нашег премијера
Шар Ла Тана, је колико између Бога
и баба Сера.

Држава која дозвољава да јој се црква меша у
све њене послове, није држава, него парохија.

Лекари тврде да људи после деведесете
ретко оболевају од простате, а и рака
у тим годинама скоро да и нема.

Тешко земљи која има владу с(паса).

Престао је да обавља своје брачне дужности,
откада му је супруга довела добермана као
кућног љубимца.

Молимо вас не солите нам више памет.
А ми ћемо опет као и досад
гласати за вас.

Косово не дамо због Срба, који на време
нису продали своје куће за велике паре.
А за Шиптаре нас заболе она ствар.

Убила га је мождана кап. Јер снајпериста
није имао срца да потегне обарач.

Да смо имали Аладинову лампу, девизе са
Кипра одавно би биле у нашим банкама.

Полиција сигурно зна да ли су Буридинови
магарци били њихови доушници,
или су били само обични шпијуни.

Ако неуропсихијатри почну прегледати наше посланике, наш парламент ће морати да се пресели у луду кућу.

Гусле су јауци народа кроз историју.

Од када се оженио, више се не плаши змије.
Сада свако вече спава са њом у кревету.

Да сам имао довољно пара завршио бих факултет и пре но што сам кренуо у основну школу.

Ни Руси нам неће помоћи око Косова.
Остали су нам гуслари као последња нада.

Нашој земљи потребна је свежа крв.
Зато имамо толико сачекуша.

Лепо је бити бизнисмен.
Али је боље дочекати дубоку старост.

Данас је све узнапредовало.
И будале су паметније сада, него пре рата.

Неки наши министри понашају се као
кочијаши. Никако да схвате,
да више нису у штали.

Сачувајте здрав разум.
Требаће вам кад излапите.

Гаће доле!
Да видимо ко је од вас магареће среће.

А нашем премијеру свака част.
Напокон је схватио колико га народ воли.

Дошла су пасја времена.
Данас се скоро из сваке куће,
уместо дечјег плача, чује лавез паса.

Не издајемо пуне кревете. Али ће вам наша
бака, ако затреба бити на услузи.

Премијер је поставио шефа кухиње
за министра здравља.
Јер здравље на уста улази.

Моја жена је паметнија од мене. Она је већ
нашла љубавника, а ја га још тражим.

Ми немамо зид плача.
Ми плачемо где се затекнемо.

Операција би успела, али је пацијент умро, пре
но што су га скинули са операционог стола.

За време избора биле су велике врућине,
па су неке странке остале кратких рукава.

Убедили сте ме да ми ништа не фали.
Сад сам срећан човек.

Пљунуо ми је под прозор.
Али ни ја њему нисам остао дужан.

Бог је створио човека. И покојег мајмуна.

Ништа без човека.
Мада је и коњ погодан за јахање.

Во се веже за рогове. А Црногорац за мобилни.

Лепо је било шетати се по Авали,
док нам се дизао Торањ.

Ташта није хтела да ми напусти стан.
Морао сам да набавим уже.

И затвор је школа. У њему се кале
најспособнији криминалци.

Србе је увек био добар глас. Али се ни на
полицију никада нису могли пожалити.

Зликовац и херој. Један човек са два лица.

Суђење се одлаже због присуства сведока.

За праведну поделу колача потребна је памет.
А не нож.

Не бојте се велике Србије.
Она сама гута своју децу.

Живот је све скупљи, али ни погребне услуге,
нису за потцењивање.

Данас и аветан, мисли да је паметан.

Некима су после гласања избили рогови, па су
одлучили да постану опозициони капиталци.

Од цркава правили су штале.
Тако се стока иживљавала.

Сложна браћа кућу граде,
па се после суде.

Медиокритети не желе конкуренцију.
Копају канале за одлив мозгова.

Празним главама, ташна служи за равнотежу.

Боље је и врабац у руци, него жена на глави.

Сељак је сумњив. Стално нешто копа.

Да се Те-Ве брише, било би нас више.

Беспослен поп и јариће крсти.
Ако верују у Бога.

Данас је боље бити посланик него лопов.
Јер лопови немају имунитет.

Прошла година је била луда.
Имали смо мањак здраве памети.

Калигула је поставио коња за сенатора.
Нашим посланицима више би одговарало
печено прасе.

Редовно идем у тоалет.
А обављам и друге важне послове у предузећу.

У интересу мог адвоката ништа не могу да вам
кажем. Док му не почне суђење.

Човек миран као јагње,
временом постаје велика овца.

За наш поглед у будућност,
потребни су дужи вратови.

Коме је дао Бог, даће му и Богородица.

Наши политичари су као плодови.
Неће да падну док не иструле.

Сахрањен је уз све почести,
на опште задовољство присутних.

Кад се Босна заталаса, Дрина се замути.

Шта гасите пожар бензином?
Где вам је мозак ?!

Држава нам је оставила све што није
могла узети.

При сахрани употребљен је глогов колац.
За сваки случај.

ПОЛАГАЊЕ РАЧУНА СЕ ОДЛАЖЕ.
Због недостатка формулара.

Време је све теже, а људи су све лакши.

Хватамо се за сламку,
а толико балвана око нас пролази.

Стаљина највише памтимо по Голлом отоку.

Лопове и неке уважене људе,
неизменично чувају исти стражари.

За добрим људима прашину дижу најчешће –
коњи.

Кад су вуци сити, овце се не броје.

И Американци славе четврти јул.
Дан кад су Индијанци отишли у партизане.

Посланици знамо да вам је тешко.
Дозволите да вас замене.

Продао сам оно камење Русима.
И сада живим као да имам ујака у Америку.

Сишао сам с ума. Било је превисоко,
па ми се завртелo у глави.

Узалуд смо чекали демократију.
Криминалци су нам први закуцали на врата.

Пензионери трче почасни круг.
Од капеле до капеле.

Наша скупштина је као штала.
Из ње неки посланици ржу као коњи.

Ствар је полиција озбиљно схватила. Тукла је
демонстранте док су давали знаке живота.

Црквени оци су стали уз свога брата.
Нико није смео испред.

Данас је свака овца добила право гласа.
Зато имамо толико овнова у парламенту.

Зашто једни другима копамо очи,
када има толико земље коју нико не обрађује.

Први се мачићи у воду бацају.
Да науче боље да пливају.

Пензије јесу мале, али пензионер са толико
зуба, не може више ни да поједе.

Тек кад је сам себи ускочио у уста,
схватио је колики је гад.

Човек се учи док је жив.
А умире пре но што је све научио.

А нашим гробарима свака част.
Они више не поткрадају наше покојнике.

Кад се добро не осећате, позовите кола хитне
помоћи. Она ће вас одмах одвести до капеле.

Добио је метак у чело.
То га је спасило да не умре природном смрћу.

Кад ми је пријатељ опсовао мајку,
одмах сам му реплицирао.
Сада смо обојица без зуба.

Кардиолог ми је препоручио пса уместо лекова.
Сада свако вече шетам
његовог кућног љубимца.

Лакше је пливати у вину, него у мору.
У мору можеш и да се удавиш.

Леш је испливао на површину.
Лекари тврде да је мртав,
јер не даје знаке живота.

На сахрани сви плачу, само се поп весели.
И још тражи да му одрешите кесу.

Наши политичари тврде да испод Савског
моста тече река Сава.
Али ја њима ништа не верујем.

Некада се трговало свињама,
као данас са нашим посланицима.

Ни лоповима није лако.
Нарочито кад су вреће са парама тешке.

Није битно што вам је душа у носу.
Ако вас здравље добро служи.

Он је промашио живот.
Али снајпериста није њега.

Признавао је само суд у којему је супруга
спремала колаче. Остале судове није могао
очима да види.

Разбијао је главу безначајним стварчицама.
Уместо да је потегао маљем.

Човек се учи док је жив.
А свиња док је не закољу.

Политичари нам народ завадише,
па се после обогатише.

Идиот је идиот, без обзира из које је странке.

Увек се прекрстите кад видите лепу жену.
И помолите се Богу да је пошаље у кревет.

Данас је боље имати велику пензију,
него радити за мале паре.

Срамота ме што сам жив.
Кад сам сваки дан гладан.

Не можемо сви у Европску заједницу.
Неко мора да остане да чува Косово.

Секс је лек за дужи век.

Више не живим од пензије,
него од онога што сам прексиноћ појео.

У граду су поставили вешала.
Више се не исплати скакати са спрата.

Ако пре спавања почнете да бројите паре,
брже ће вам пасти мрак на очи.

Куку земљи у којој ордоносне будале
ведре и облаче.

Држава нам сваког дана све више
личи на септичку јаму. Комшије су почеле
да нас запишавају са свих страна.

Власт треба често мењати,
да би народ имао чему да се нада.

Шта бисмо ми без наше деце.
Да није њих ко би нам јео цигерицу.

Данас је свакој будали јасно,
да је срећнија што је аветнија.

Мртва уста не говоре.
А могла би свашта да кажу.

Муве су на њега често слетале,
али сви су мислили да је добар човек.

Био је легенда, али више није.
Отишао је Богу на истину.

Никада вам ништа нисам веровао,
јер сам знао да сте увек били
већи лажов од мене.

Полудео је преко везе.
Имао је брата у душевној болници.

Морам да нахраним пса.
А за деду ако што остане.

Појео сам се од муке.
Сад сам сит свега.

Гуштер је крокодил који се хранио
од српске пензије.

Данас ћемо вам пружити прву помоћ.
Али се за сутра сами снађите.

Постао је заштићени сведок.
Сада у суду вебри и облачи.

Домаћице мање збори,
да ти језик не изгори.

Најлакше је са мртвима.
Они ништа не траже за јело.

На корак од славе, дошли су му главе.

Био је пун себе. Морао је да се олакша.

Љубав без секса је исто што и гулаш без меса.

Док год буде паса, биће срања по парковима.

Данас је боље имати сина него ћерку.
Јер снахе брже сахрањују.

Афоризам је роман у праху,
који се пише код куће,
а чита пред иследником.

Оставите бар једну фабрику за музеј.
Нека поколења виде да смо и ми
некада нешто имали.

Полиција прима у службу и мафијаше.
Под условом да су окорели криминалци.

Због задртог национализма и егоизма
остао је као брабоњак на цедилу.

Док сам крао Богу дане, живео сам боље
него данас код приватника.

Да бисте постали геније,
требало би да што пре полудите.
А то често није лако.

Женска без дугог језика,
је као сува крпа на дну мора.

Ако вам Бог подари памет,
никада нећете бити богат човек.

Мафија је у паници. Полиција је почела
да се меша у њене послове.

Кад затајите у кревету,
осећате ли се као посрани?

Бој не бије свијетло оружје,
но бој бије срце у лудака.

Свратите до музеја воштаних фигура.
Да видите карикатуре наше историје.

Куку мени. Кад се удам, мораћу да спавам
само са једним мушкарцем.

Да је Незнани јунак на време стао
на луди камен, данас би имао ко да га жали.

Кад су му одали пошту,
лако му је било отети паре.

Кад државници остаре и држава
постаје импотентна.

Молимо све оне који су изгубили образ
да се хитно јаве полицији.
Ради премештаја на боља радна места.

Наша скупштина све више личи на капелу.
Из ње износе посланике као покојнике.

Добар секс храни човека, као месо курјака.

Лепе жене са малим мозгом увек су биле
на високој цени.

Венерин брег је најлепша планина
на брдовитом Балкану.

Ако ме и даље будете вукли за језик,
мораћу вам рећи шта мислим о вама.

Помогли сте ми да умрем.
То вам никада нећу заборавити.

Откада сам постао пензионер
и вода ми је слатка.

Није ми ништа тешко.
Откада сам почео да савијам кичму.

Био је велики човек.
Морали су да га претестеришу због сандука.

Ја се надам у Русе. Они су увек спремни
да нас потапшу по рамену.

Не може вас спасити ни плава крв,
када вас снајпериста намирише.

Где су Српски гробови,
ту они данас коло воде.

Пензионери су једном ногом у гробу,
а другом у мртвачком сандуку.

Могли су коњу извући реп.
А извукли су нешто друго.

Женске груди су бедеми који се
освајају на јуриш.

Лакше је постати мајмун у својој кући,
него у зоолошком врту.

Откада сте престали да пузите,
све се спорије пењете.

Само људи великог срца имају душу
мекшу од памука.

Неки политичари су душевни болесници.
Па од државе праве лудницу.

Што вреди што се буди боље сутра,
кад ми никако да се расанимо.

Режим који стварају робијаша,
не може без тамница.

Ако вам глава није на раменима,
потражите је у торби.

Притегните каиш.
Пашће вам панталоне на поколења.

И цар Тројан је имао уши,
али није волео дошнике.

Не играјте се својом главом,
ако имате туђу.

Верујете ли својим очима,
или сте то заиста видели.

Људи који праве глупости,
најчешће се високо пењу.

Добро је кад се диже,
али добро је и кад се спушта.

Постао је предводник,
иако је био обичан ован.

Испунили смо ваше снове.
Више нас не сањајте.

Нека умру све вође,
да се народ мање глође!

Мућните туђом главом,
ако је ваша празна.

Најстарији занат се учи на улици,
а полаже у кревету.

Не кољите вола због кила меса,
да вам ручак не преседне.

У бољу будућност најбрже се стиже
путем снова.

У глави се свест пробуди,
кад стомаком глад загуди.

Кад престане срање, мењаће се стање.

За сваки случај пуцај,
па онда питај ко иде.

Многи су ђубрили ову земљу,
зато толико и заудара.

Брже промене, смањиће нам помене.

Око за око, а зуб за – вађење.

Пријатељи кризе, обрћу девизе.

Не знамо ко нас све јаше.
Ал знамо колико су тешки.

Када прође ово чудо, живеће се опет лудо.

Није рупа у закону, него је закон у рупи.

После велике бруке, сви перу руке!

Не буните се кад вам стављају прст у око.
Можда желе да вам изваде – трун.

Не хватајте ме за реч.
Хтео бих да пљунем.

Љубав је слепа. Али прогледа у браку.

Говорили су за њега да је јунац.
Све испите полагао је у јунском року.

Пас на вука лаје.
Али човеку маше репом.

Да је Ахил осигурао пету,
данас би примао социјалну помоћ.

Ашов је лек за све.
Па и за оне који нам продају муда за бубреге.

Овнови су увек били на гласу.
Због блејања.

Жене се најлакше пробијају грудима.

На ниским гранама и лишће се суши.

И кад се ослободите чобана,
опет ћете бити стока.

Дух кризе, јача девизе.

Не бацајте нам прашину у очи.
Ако имате канту за смеће.

Пожутео је скидајући гаће преко главе.

Отмене даме милују се саме.

Ко плива у илузијама,
дави се у стварности.

Ако вам је глава пуна, испразните је
– биће вам лакше.

Шта ће вам знање, кад имате звање?!

За наше слепило,
нису криви само офталмолози.

После свега, постаде балега.

Излаз није далеко,
али је мрак исувише густ.

Успех је бити зелен, а процветати.

Тајна је испод сукње, а не испод шешира.

Мржња се сеје, кад се дубоко забрази.

Скројиће нам капу, кад нам узму меру.

Некима је потребнији сточни пасош,
него свој.

Лучоноше знања, страхују због срања.

Подобан пас и на себе лаје.

И глупост је мудрост у главама будала.

Чувајте нам покојника.
Да се не повампири !

Није сада време за преживање,
рече крава бику.

Голи живот не почиње
на нудистичкој плажи.

Јастребови су одувек били стрвинари.

У односу на своје мужеве,
удовице су увек имале предност.

Држава је на умору.
Позвали су попа, а дошао је хоџа.

Кад зацеле ране старе,
одмах нове прокрваре.

Сељацима враћају земљу,
да би им узели душу.

Приче за малу децу, причале су нам морално-
подобне бабе.

Имамо и ми политичаре,
али су нам овнови на гласу.

Плодови ума немају цену.
А често ни прођу.

И дворске луде, почеше да суде.

Неке псе треба волети и кад лају.

Разум се враћа, после пуних гаћа.

На плочнику безумља, парадира чизма.

Кад заболи душа, срце запенуша.

Рупа у стомаку најдубља је кад је празна.

Обећали сте нам смиље и босиље.

А дали сте нам шипак.

На ивици рата, чуче црна јата.

Нужда закон мења. А понекад и гаће.

Кратка памет говори дуго.

Кад мајмуни узму све у своје руке,
онда ни кавези не помажу.

Празна глава нема својих тајни.

Најдубље се тоне, кад је глава празна.

Откада је будала све више,
свет је постао паметнији.

Према најновијим открићима,
Тројански коњ је, ипак, био кобила.

Што вреди што се времена мењају,
кад ми увек остајемо исти.

Понешто се плаћа и скидањем гаћа.

Европа је била глува, а сада је и слепа.

Неки и ерогене зоне траже
на географској карти.

Сан је јава, само док се спава.

Кад рад нема цене, нема ни вајде.

Бићете спокојни, само кад се испружите.

Многа позната лица, не виде се од браде.

Нису сви будале. Има и дебила.

Знамо за јадац.
Али не знамо за бољу будућност.

Још нам само але фале, да будемо сви будале.

Сад се боље чује, ко за кога пева.

Многи због страха, остају без даха.

Једва чекам да све ово прође,
па да се сит исплачем.

Празним речима пуцао је у празно,
а бележио је пуне поготке.

Затворите уста.
Излетеће вам реч у празно.

Важно је гледати, а не видети ништа.

Треба имати петљу, па притегнути каиш.

Било је падавина, али нам је земља
још увек жедна.

Кад немате хлеба,
ни зуби вам не помажу.

Свима се исто пише,
само се другачије чита.

Захваљујући мајмунској политици,
земља нам је у кавезу.

Некада је убијала прејака реч,
а данас улица.

Сметње на везама најдаље се чују.

Обрао је бостан,
па сад стоји на ветрометини.

Руке пуне жуљева,
неподобне су за аплаузе.

Богу иза ногу не остају трагови.

Нису сви за осуду,
али свима би требало судити.

Клица раздора с врха клија.

Орден за храброст прво су добили пси.

Узалудан ти је труд,
кад докажу да си луд.

Кад пукне душа и крв запенуша.

Глас истине лажима се кује.

Кад вам власт удари у главу,
не помажу ни психијатри.

Био је задња рупа,
а сада свира прву виолину.

Без полтрона, нема фараона.

И оружје затаји, кад се душа застиди.

Између псина и људи, налазе се кучке.

Ко мудро ћути, далеко догура.

Наши унутрашњи органи пате
од хроничног затвора.

И у житу државног грба било је кукоља.

Вођа куца, слуга откуцава.

Неки људи су као керови.
Уједају и кад не залају.

У нашој школи живота,
врлина седи у магарећој клупи.

Све је лакше, кад вам није тешко.

Криза је дубља, што је памет плића.

Уместо ловорика, некима би требало
поставити сено.

И на страни закона, налази се метак.

За овај рат неки су добили Нобелову награду,
а неки метак у чело.

Срце није сат, али зна да стане
и кад му није време.

Велика њушкала, добро су се ушушкала.

Сад Амери криве Србе,
што се чешу испод трбе.

На политичкој сцени не шени.
Али и не блени!

И крупна риба зна да загризе,
али се обично не упеца.

Празне приче на блејање личе.

Један мој пријатељ ме је угризао,
а да претходно није залајао.

Дан Младости се више не слави.
Јер је младост отишла трбухом за крухом.

Хвала псима. Од њих смо научили
да лајемо и да се уједамо.

Сад се крсте и они што брсте.

Од рођења па до смрти,
понеко нас стално трти.

То мајка више не рађа.
А за кобилу нисам сигуран.

Размишљања једног педера:
"Опрости им Боже, јер не знају шта ваде!"

Вредност метка најбоље знају они
који су га добили у чело.

Пси рате не реже, него кољу!

Лопови се ни ноћу не одмарају.
Они и тада гледају своја посла.

С оне стране снова, обрће се лова.

Заспали смо на крилима маште,
па још увек сањамо слатке снове.

Лакше се дише, кад се чешће пише.

Курјаци кољу све што стигну,
а вукови само кад су гладни.

Револуција једе своју децу, и кад није гладна.

Ко ће змије сад да лови,
кад одлете јастребови?!

И мушке гаће, треба да су краће!

Ангажујте пиромане,
од пожара да вас бране.

Неки политичари су као мала деца:
мало, мало, па се укаке.

Док смо имали Самија,
имали смо и несврстане.

У земљама у којима се мајмуни високо пењу,
људи су под сталном присмотром.

Иако сте рођени у знаку овна,
не морате баш толико да блејите.

Сви смо ми политички затвореници,
само су нам ћелије у слободи.

Зло ће да се заборави,
кад се разум опорави.

Не поступајте са народом као да је стока,
али га помузите кад вам затреба.

Гласали не гласали,
за пендрек сте стасали.

Мотка је из Раја изашла,
али се на задњици ломи.

За велика дела, потребни су
скромни људи.

Кад се мисли отму,
прекасно је за извињење.

Неки наши политичари још су
у кратким панталонама.
Никако да одрасту.

Ко се смеје зло не мисли,
али може зло да направи.

Ако прогутате удицу, већ сте упецани.

Није важно што о вама пишу,
важно је ко то чита.

Предузмите нове ризике.
Досадашњи вам нису дошли главе.

Вишак памети данас се третира као сурутка.

После можданог удара наступила је општа
амнезија. Више се није могао сетити,
коме је шта остао дужан.

У нашој земљи све странке, изгледа дувају.
Али у шупљу тикву.

Остави гниду у глави, па се после чеши.

Христа су разапели на крст.
А кога ће на петокраку!?

Тешко је доћи до премијера.
Њега чувају гориле.

Како да остваримо еколошку државу
кад свако свакоме данас пљује у лице.

Кад легнете под нечију сенку,
бићете изгубљени за сва времена.

Ако не буде обавештен о смени владе,
остаће доживотно премијер.

Да ли ћемо у Европску унију или у Тунгузију
одлучиће и другови из С.П.С.-а.

Коалиција са СПС-ом неке странке
коштаће као Светог Петра кајгана.

Да је моја покојна баба обавештена
да он неће више бити премијер
преврнула би се у гробу. Од среће.

Ми смо у криминалу претекли Чикаго.
Зато су сачекуше код нас исто
као и мачји кашаљ.

Корак до успеха много је дужи од седам миља
ако немате политичку подобност.

Сањао сам да сам постао Наполеон.
Сан ми се остварио,
кад су ме стрпали у луду кућу.

Ако се одлуче да признају независност Косова,
Црногорци ће заувек остати
без једног ока у глави.

МИТАР МИТРОВИЋ – ПЕСНИК АФОРИСТИКЕ И АФОРИСТИЧАР ПЕСНИШТВА

Митар Митровић припада млађој генерацији афористичара. Наравно, по духу, темама, оптимизму и енергији његових афоризама. И он је, као и велики Станислав Јержи Лец у почетном и значајаном делу књижевног стваралаштва писао поезију, али су обојица литерата прави успех постигли тек у афористици. Још једна сличност између нашег и пољског ствараоца јесте у томе што су афоризме почели да пишу у зрелим годинама и што су се одмах потврдили као остварени аутори.

Поезија је оставила траг и на књижевне минијатуре Митра Митровића који је песник афористике и афористичар песништва. Митровић је особена и оригинална појава на нашој сатиричној сцени и један од најпродуктивнијих сатиричара. Он пише вредно, неуморно, упорно, већ деценијама, али његови рукописи и књиге увек доносе нешто ново и свеже. Штавише, Митровић са годинама пише све младалачкије. Он пише озбиљне афоризме за децу и шаљиве за одрасле. Уз његове мисли деца одрастају, а одрасли се враћају у детињство. Његови афоризми за децу припадају самом врху, не само афористике, већ уопште књижевности намењене најмлађем узрасту.

Хумор Митра Митровића је благотворан, искрен, непатворен, непосредан, узбудљив, сањалачки. На књижевним вечерима Митровићеви афоризми изазивају праве салве смеха, разгаљују публику до суза и нагнају је да не штеди аплаузе.

Митровић пише лако, разиграно, занимљиво и поучно – за све узрасте и читаоце у различитим поднебљима. Под привидом лепршавости и једно-

---

ставности, Митровић зна и те како вешто да жацне, убоде и опече. Сатиричарски нерв увек проради, чим му се укаже и најмања прилика, а у нашем друштву могућности за сатиричаре су скоро неограничене. Одличан је психолог и познавалац нутрине људске душе, нашег менталитета, карактера и мана што му омогућава да се свему исквареном и лицемерном иронично подсмехне, наруга му се и жигоше.

Међу колегама хумористима и сатиричарима свакако је без премца по броју објављених наслова, али и после великог броја књига афоризама, песама и прича, не посустаје већ непресушно проналази нове мотиве и инспирацију за изазове духа и књижевне авантуре. Он је написао више афоризама него што су неке колеге за цео живот прочитали. Да је прву књигу афоризама објавио раније, а не у педесетшестој години, нема сумње да би Митар Митровић данас имао више књига него година.

Митровић не живи од књижевности, али живи за њу. Даје јој своје срце, а од ње тражи душу. Књижевност је његов свет, а он је њен почасни грађанин. Он воли сатиру, а читаоци воле њега. Он је сатиричар који својим писањем и животним ставом враћа наду да литература има мисију, да поправља свет, да улепшава живот и да хуманизује односе.

Митар Митровић је загушљен у букварима, читанкама, антологијама и превођен је на велики број страних језика, што је доказ вредности и непролазности његове књижевности. Уз стваралаштво Митрово, савршено пристају речи горостасног Његоша, који је и сам био афористичар:

"Благо томе ко довијека живи, имао се рашга и родити!"

Александар ЧОТРИЋ

АФОРИЗМИ ЗА ДЕЦУ

ДУХОВИТИ УМИРУ ОД СМЕХА

Од кад су два М илити ММ препознатљиви иницијали, афоризми Митра Митровића су иницијалне каписле, ударне игле, окидачи, пуни погоци. У сваком случају – истина, убојито оружје. Како аутор нема потребе да цитира себе ми ћемо га: "Упала ми је секира у мед. Сад ћу да лижем уместо да цепам." Сладокусци, изволите! Облизујте се! Цепајте се! Само се цепаница не цепа од смеха.

Дођох, видех смех – божије искре озарене душе. Трски која мисли афоризми су сламке спаса. И не заборавите: ко се тресе од смеха, не дрхти од страха, зато учите се смеху. "И смеха, смеха, смеха деци!" И одраслима, одраслима, одраслима! У противном, учите, учите и само се учите на грешкама. Кад је политика свршеног чина на делу, питање је сувишно: "Зашто се само за једну врсту грешака плаћа алиментација?" Управо зато: да се нисмо учили на грешкама, не бисмо научили да грешимо. Ако се историја понавља, онда је ово прошло време. Исто то, само мало другчије није рекао Езоп, него Митар: "Историја се понавља. Да би се научила напамет." Наизуст. Чим је заустио истину, добио је јединицу. Наравно ни историчар који ју је писао, није заслужио више. Јер, историју не пишу они који немају пишу да кажу како је било. О настави да и не говоримо. Него о наставници: "Попела ми се на главу. Не смем ни да погледам горе." Посматрано из њеног угла, историја почиње кад наставница дође на час. Ако ћемо право, време је променљива величина, у првом реду због акта активних чинилаца еволуције.

Да банаана није уродила плодом, од мајмуна не би постао човек. Питање је шта ће рећи о човеку који је постао од мајмуна? Шта не рећи? "Кад нам је наставница казала да смо постали од мајмуна, мој тата се на њу наљутио." И не само тата. "Када бих био

сигуран да сам и ја постао од мајмуна, одрекао бих се тате." А тата ко тата, има своју причу: "каже да ме кући донела рода. Мада бака тврди да није рода, него вештица." Било како било, ја не верујем у вештице и вампире. Верујем да нису разлике међу нама, већ у нама, нашим и њиховим прецима.

Зато у зоолошком врту гледамо своје претке кроз решетке. Посматрамо једни друге. Мајмуни - људе, људи - мајмуне. Деца једне и друге, себе не би ли увидели ко коме више личи. Што се мене тиче, не дотиче ме се један у школи. Не могу очима да га видим. Баш сам га се зажелео. Једва чекам да се побијемо. Ако ми он он не иде у главу, значи да проблем није у мени. Не могу да га сварим. Најтеже је испразнити луду главу. Ваљда зато што празна нема својих тајни.

"Кад год размишљаам својом главом увек добијем батине." "За мене је мама у кући Бог, а тата само батина." "Батина има два краја, али су оба код мог тате." У стара добра времена Бог и батина били су најбољи сарадници. По новом коалициони партнери су радили за наше добро. Добро се добрим враћа, али зло има већи избор. У ствари, испало је добро. Остало је лоше. По систему лош, гори, најбољи. Сваког дана све нам је боље, али то треба издржати. Боље данас, горе сутра.

Колико јуче, мама ми је бранила да стављам прст у уста. Плашила се да га не прогутам. Да сам задојен политиком, нико ми не би смео ништа. Сисао бих палац до миле воље. Моја мама није само корњача која носи целу кућу на леђима. Она зна математику боље од мене, само зато што студира на пијаци. А после ћути као риба. Уста не отвара. Док јој не пукне филм.

Тата је ширих погледа. Кад је рекао комшиници да је добра риба, мама му је пребила прибор за пецање. Е, зато тата виче често у сну. Преко дана не сме ни да писне од маме. Он је татамата. Мајстор свог заната. Најстаријег. Откад је поправио бушилицу, мама не иде

код комшије на кафицу. Волео бих да имам година колико и мој тата. Тада би учитељица слушала мене, а не ја њу.

Да породица није основна ћелија, не би се афоризми Митра Митровића ројили у породичном кругу. Круг се, по правилу, завршава тачком. Концентрични круг, напротив, почиње афоризмом, афоризмима. Зује на све стране.

Моја тетка крије године, а моја бака паре. Поштар каже да тетка има више. С друге стране, сви ми кажу да личим на чика поштара, без обзира што немам бркове. Само мама тврди да сам пљунути отац. Пуј! Пике! Не важи оно кад је тетка у питању: у другом је стању, а теча неће да призна. Не прича више сам са собом. Купио мобилни. Као да је негде прочитао, у жутој штампи, где ли: "Во се вежа за рогове. А Црногорац за мобилни." И мој тата је купио мобилни, али се њиме служи само у великој нужди. А ја мој изгубио у школи. Међу другарима огласио: "Молим поштеног наставника да ми га врати."

Да поштење није увек на проби, не би локални моћник тражио поштеног лопова да му чува кућу. Док се не врати с годишњег одмора.

Да ли зато што не прима мито, него паре, мој тата је по завршетку Факултета диплому обесио мачку о реп. Четрдесет година радио је као ветеринар. Али, каже, да оволико стоке никад није било. Увек врти исту плочу: "И кад се ослободите чобана опет ћете бити стока. Иако сте рођени у знаку овна, не морате баш толико да блејите." Дошло је време овнова, па једне овце иду за овном, друге за звоном. Тако да свако блеји на своју страну.

Кад мој тата запева неке црногорске песме, ја помислим да је неко умро. А деда бабу за руку. Плаши се да му не побегне. Деда не дозвољава да га млађи замене. А баки је, по свему судећи, свеједно. Моја бака никада није ишла у школу, а ипак је постала бака. Што

значи, све се може кад се хоће. Да ли зато што је живот најбоља школа и што је свако заврши. Или је нешто друго прво.

Мене деда сачека испред школе. А онда га ја одведем кући – да не залута. Кад завршим школу, радићу за плату. А не за кликере, као мој тата. Да сам имао довољно пара, завршио бих факултет и пре кретања у основну школу. За разлику од тате и плате, кад деда прими пензију, сит се исплаче. Од среће. Мој деда продаје зјале. Јер од пензије, вели не може да се живи. Кад је с времена на време прими, прво ми купи лизалицу. А њему шта остане. Дуго сам памтио лизалицу, па сам вратио: купио деди факултетску диплому. Жао ми је да умре, а да диплому очима не види.

Неки пензионери су отишли корак даље. Не живе од пензије, него од онога што су прексиноћ појели. Стога су једном ногом у гробу, а другом у мртвачком сандуку.

У мојој породици сви смо накриво насађени. Једино мој стрико није нормалан. Он је висок преко два метра. Не знам на кога је мој деда, ако није на бабу. Велики је као слон. А да има сурлу, био би још већи. Да не изиграва магаренце, не бисмо га јахали као коња. Баш као и тату. Сви га јашемо, а он се прави да није коњ. После толико часова јахања дошао сам до закључка: нема тог старог лисца који се у кревету не би мењао за младог магараца. Магарац се никада неће опасуљити, јер не зна јесу ли му овце на броју. Његово је да предводи.

Кад се ја наједем пасуља, сви од мене беже. Као да сам твор. Ја и брат смо дували у исту тикву, па нас је мама уписала у музичку школу. После су сестри пробиле уши. Да нас боље чује. Него, кад се деда опасуљи, мама отвори прозор – да се не угушимо. Пошто се нисмо угушили, тата је из продавнице донео конзерве за пса. И опет је, по ко зна који пут, деда био бржи.

Лепо је бити принц у бајци. Али је лепше бити принц у школи. Кад ми другар повери неку тајну, ја је одмах закључам испод језика. И прогутам кључ. Ако ћемо у ситнице, ширина погледа зависи од кључаонице: "Она га је стално варала, а он се правио луд. И тако су срећно живели до краја живота. Кад је пао са Венериног брега, разбио се као пичка."

Јутрос сам деди мазнуо чоколаду. Да га не заболи вештачка вилица. Девојчице су као чоколаде. Што су веће, то су слађе. У сваком случају, најтеже ми је кад се жив поједем. Мој мачак нема тих проблема. Појео папагаја, а није проговорио. Ако је афоризам прича за себе, приче за малу децу причале су нам морално-подобне бабе. Од тада сам утувио у главу: увек ћутим кад старији причају. Волим да слушам кад неко лаже.

Прошла година била је луда. Имали смо мањак здраве памети. Што се мене тиче, имам више среће него памети. То ме брине. Свима се пише исто, само се другачије чита.

Кад вам дође душа у нос, не тражите марамицу, него попа. У животу наш јунак није ни мрава згазио, али је често присуствовао сахранама. Била су то гладна времена. Незнани јунак није знао да је погинуо док му нису подигли споменик. Помогли сте му да умре. То вам никада неће заборавити.

А ви не заборавите да је ММ подигао себи споменик за живота. Од афоризама. Цркавање од смеха било је црни хумор док га Митар није, по закону спојених судова, преточио у изузетак који потврђује правило. Да фраза нема доказа, знамо. Парафраза Митровог афоризма је сума сумарум: цркао сам од смеха – умало нисам умро.

Илија Марковић

Наставница нам је рекла да смо
    постали од мајмуна.
Па се мој тата на њу наљутио.

Кад се погледам у огледало,
увек приметим да ми нешто фали.

Код нас историја почиње кад
    наставница дође на час.

Тата каже да је велики медвед на небу.
А ја сам га видео у зоолошком врту.

Бака даје и тати паре за цепарац.
Јер мој тата је просветни радник.

Нисам могла да напредујем у школи.
Није то татино предузеће.

Деда ми свако јутро очисти сандалице.
Вероватно мисли да су његове.

Мој стрико лаже као Барон Минхаузен.
Али каже истину да му је мала плата.

Док сам какио у ношу,
нисам знао за Питагорину теорему.

Лако је бити јунак испред школе.
Али испрси се ти пред разредним.

Тата каже да ме кући донела рода,
а бака тврди да није рода него вештица.

Мој тата није платио струју,
па су му извадили један бубрег,
док не набави паре.

Није ми јасно како је моја бака могла да роди
мога тату, кад има толико година.

Ко тражи веће, добије мање, – завитлавају се
моје школске другарице.

У школи се сналазим као риба у води.
Лагано пливам од једне до друге оцене.

Кад мој тата запева неке црногорске песме,
ја одмах помислим да је неко умро.

Нашем наставнику ја скидам капу.
Кад је заборави на глави.

Није лако бити ђак.
Али је још теже бити наставник
са оволиком платом.

Кад год размишљам са својом главом,
увек добијем батине.

Да нисам лепо васпитан,
показао бих ја неким мојим другарима,
како Муса дере јарца.

Наставница ми се на часу често насмеши.
Али ја се плашим да јој намигнем.

Мама ће ми родити близанца.
Она каже да је тата био ударник
и на радној акцији.

Батина има два краја,
али су оба код мога тата.

Мама и тата се много воле.
Гледала сам кроз шпијунку.

Деда не дозвољава да га млађи замене.
А баки је, изгледа, сада свеједно.

Мазнуо сам деди чоколаду.
Да га не заболи вештачка вилица.

Имам много жеља.
Али немам ниједну златну рибицу.

Моја мама је као корњача.
Целу кућу носи на леђима.

Кад мој деда почне да зева, сви се узмувамо.
Јер не знамо да ли је гладан, или му се пајки.

Волео бих да имам година колико и мој тата,
јер би тада учитељица слушала мене,
а не ја њу.

Кад сам био мали тукли су ме као вола.
Да не постанем теле.

Не стиже се у свет знања,
без читања и писања.

Кући често понешто слажем, да би мама
поверовала, да је у школи све у реду.

Мој тата полако пије ракију.
Да би му што дуже трајала.

Деда стално држи баку за руку.
Плаши се да му не побегне.

Девојчице су као чоколаде.
Што су веће, то су слађе.

Мој деда је у хороскопу јарац.
А има и велику браду.

Шеним откако сам се оженио
– шапће ми деда, а пази да га бака не чује.

Сада се љутим што сам мали.
Кад порастем љутићу се
што још нисам дете.

Маму и тату никада не покушавам да нацртам.
Плашим се да се не наљуте када виде
како сада изгледају.

Од када ми је наставница дала
јединицу из математике,
мама је више не позива на ручак.

Много волим масне вицеве,
нарочито кад су слатки.

Кад сам добила петицу из сексуалног
васпитања, пољубила сам једног
дечака, од среће.

Наш се учитељ прави важан.
Неће са нама да игра кликера.

Кад ми закрче црева,
ја не идем код чика доктора.
Него трчим кући да се наједом.

Имамо најлепше наставнице у школи.
Још ако нам буду делиле петице
биће суперишка.

Моја бака не иде на игранке, плаши се од деде.
Он је љубоморан.

Откада нам се вучјак прехладио,
бака каже да стрина лаје уместо њега.

И ја и мој брат верујемо у Бога.
Али га још нисмо видели.

Много волим татин пиштољ,
јер он може да пуца.

Мамине руке су пуне љубави.
Кад ме загрле као да ме Сунце огреје.

Пре него што прими пензију,
моја бака попије шаку бенсендина.
Да би се насмејала поштару.

Док сам лежао у колевци,
нисам знао да псујем.
После ме деда и то научио.

Сви у свету славе Нову Годину.
Само прасићи од ње беже,
као ђаво од крста.

Мој деда је одувек волео ордење.
Али сада је приморан да их прода
да би купио штап.

Мојој сестри су пробушили уши.
Сада она боље чује.

Када чика поштар донесе деди пензију,
увек ме помилује по глави.
И заборави деди да врати кусур.

Једва чекам кад ће Ускрс.
Да се туцамо у школи.

Бака се жалила на тврду столицу.
Па јој је мој тата купио фотељу.

Тата каже да кућа лежи на мами.
А ја знам да тата није кућа.

Уместо бика чика доктор је
уштројио мога деду.
Па се бака онесвестила од муке.

Наше магаренце обожава гусле.
Али још увек не може да завија као мој деда.

Седео сам у магарећој клупи.
Али ми нису порасле магареће уши.

Кад је тата пустио вучјака са ланца,
наш комшија је почео да завија.

Тата је пуцао на Нову Годину.
Али је пазио да не погоди Деда Мраза.

Мој тата је лекар.
Он не прима мито, само паре.

Кад ми другар повери неку тајну,
ја је одмах закључам испод језика.
И прогутам кључ.

Пристао бих да сам на Сизифовом месту.
Само да уместо камена гурам чоколаду.

Чика полицајац био је добар.
Тукао ме само са пендреком.

Кад имам длаку на језику,
не могу да се сетим ни оно што сам
давно заборавио.

Милији ми је деда него све играчке у кући.

Тата је синоћ много назебо.
Целу ноћ се тресао док је спавао
са мамом у кревету.

Једва чекам да кренем у војску.
Да комшија види да и ја имам пушку.

Три прасета су потписали Црвенкапи
да је прва отишла у шуму.
Тако је добила борачку пензију.

Мој другар ставио је брњицу испод носа,
па га је бака питала: "Кад ћеш,
бре, једном почети и да рокћеш?"

Упала ми је секира у мед.
Сад ћу да лижем, уместо да цепам.

Кад нам неко закуца на врата,
мама је рекла да кажемо:
"Нисмо код куће."

Моја бака никада није ишла у школу,
а ипак је постала баба.
Све се може, кад се хоће.

Наша наставница је најпапетнија у разреду.
Она зна сва слова напет.

Мој тата не може да роди бебу.
А мама би волела да може, да је одмени.

Више волим да се тресем од зиме,
него од страха.

Разредни ми често каже:
"Поздрави маму и нека наврати!"
Али ја јој то не смем рећи, због тате.

У мојој се кући сви лепо слажу.
Мама и бака чак и говоре.

Мода је оно што носи моја мама.
А што се тати не допада.

Кад зароним у реку, увек затворим очи.
Да ме рибице не примете.

Да би књига прогледала треба је
пажљиво прочитати.

Тата ми је рекао да су гусари друмски
разбојници, који живе на мору.

Ко не гледа туђа посла,
први научи лекцију.

Пре но што почнем да пливам обучем
купаће гаћице. За сваки случај.

Кад пишем за децу,
увек заборавим колико имам година.

Кад спикерка преко телевизије каже:
"Добро јутро!", мој деда се поклони
и одговори: "Добра ти срећа, лепотице!"

Волео бих да сам прави цокеј.
Тада би деда уживао док га јашем.

Тата каже: "У малим главама
расту велики мозгови!"

Кад сам пошао у школу рекао сам другарима
у вртићу: "Ћао ђаци!"

Мама каже да се море не пије.
Али да је много скупље него пиће.

Сви мисле да у нашој кући тече мед и млеко.
Само мајстори знају да су то фекалије.

Мој тата је музикант.
А могао је бити и руски академик,
али није имао толико пара.

Моја бака има дуже бркове, него мој деда.
Али сви говоре да није мушко.

Откада се моја тетка удала за гуслара,
мој теча само гусла.

Завршио сам школу.
Сада идем као мува без главе.

Мене у школи питају само
кад треба да одговарам.

Кад завршим школу радићу за паре.
А не за ексере као мој тата.

Одлучио сам да идем у школу.
Нећу бити ни први ни последњи,
кога су родитељи на то натерали.

Моја бака само мажњава лекове.
Од ње се ни до аспирина не може доћи.

Не плашим се ја ињекције.
Али се плашим чика доктора
кад ме боцне у гузу.

Наставница ми се попела на главу.
Не смем ни да погледам горе.

Нећу се вратити кући све док се
мама и тата не помире.

Мој тата је ватерполиста.
Њему је често вода до гуше.

Данас отварају клозет у школи.
Доћи ће и телевизија.

Моји родитељи немају пара
да ми купе диплому.
Зато морам да загрејем столицу.

За слабе оцене у школи, ја сам заслужан.
Нико ми у томе није помогао.

Тетка и теча су ми увек говорили да сам
"црна овца".
Јер се нисам родила као мушко.

Брат и ја смо дували у исту тикву.
Па нас је мама уписала у музичку школу.

Мој тата много воли "јаје на око".
А мени је милије на тањиру.

Тата је купио мобилни.
Али се са њим служи,
само када је у великој нужди.

Мене наставница највише воли.
Увек ме првога прозове да одговарам.

И ја бих ишао са татом у лов.
Али се плашим да се не упишким
кад опали пушка.

Сви смо данас побегли се часа.
Да би наставник отишао на утакмицу.

Пас док лаје не уједа. Него после.

Тата каже да су уметничке слике бојице,
које говоре.

Нисам много музикалан
али за време певања увек отварам уста,
да наставница види колико се трудим.

Мој тата је прави мушкарац.
Он увек удари шаком о сто,
кад мама није код куће.

Кад ми мама каже: "Ти си луцкасто моје!" –
увек се насмеје. Али кад то каже тати,
он се наљути.

И школа је напредовала.
Данас су и двојке прелазне оцене.

Тата каже да судије ништа не раде.
Само по цео дан суде.

Кад прими пензију мој деда се сит исплаче.
Од среће.

Свако јутро купим бакици две жваке.
Да бих на миру могла да научим лекцију.

Мој тата често виче у сну.
Јер преко дана не сме од маме ни да писне.

Тата каже да комшију није донела рода.
Него белоглави суп.

Тешко моме тати. Сви га јашемо,
а он се прави да није коњ.

Добро јутро свете снова.
Почео сам учит слова.

Једино кад једем сладолед,
нико ме не пита хоћу ли још.

Кад мој тата коси траву,
уек пљуне у шаке.
Да би трава била лакша за кошење.

Моја другарица чека принца на белом коњу.
Мисли да је бољи јахач од мене.

Сви ми кажу да сам се заљубила.
А ја никако не могу да се сетим у кога.

На фискултури сви дечаци пиље у мој пупак.
А нико не сме да ме погледа у очи.

Мама каже да је прогледала после свадбе.
Али тада је за све било касно.

Кад чујем нашу химну, ја увек станем мирно.
Ако нисам на ноши.

Деда ме више не води у школу.
Он сада шета куче.

Данас сам у школи испао овца.
А сви су мислили да сам добар дечко.

Деда каже да је жирафа највиша животиња.
Виша и од моје стрине.

Прво су ми запржили чорбу,
а после су ми дали и јединицу из владања.

Најтеже је испразнити луду главу.

Мој теча не сече грану на којој седи.
Него ону на коју се комшија пење.

Изгубио сам мобилни у школи.
Молим поштеног наставника да ми га врати.

Нама у дворишту није потребан петао.
Деда је почео и да кукуриче.

Кад је мој стрико сео на луди камен,
довео је стрину.

Мој деда срче супу с брковима.

Мој тата је четрдесет година
радио као ветеринар.
Али, каже, да оволико стоке никада није било.

Мој деда продаје зјале.
Јер од пензије, каже, не може да се живи.

Имам више среће него памети.
То ме брине.

Сви ми кажу да личим на чика поштара.
Само мама тврди да сам пљунути отац.

Ја се не разумем у политику,
али знам да ноша највише смрди кад је пуна.

Кад нам се изгубио пас,
деда нам је постао кућни љубимац.

Само најдуховитији умиру од смеха.

Ужелео сам се мојих другова.
Једва чекам да се побијемо.

Гледала сам попа док је брао трешње.
Није имао гаће испод мантије.

Деда више не помиње пилетину, откада га је
бака оклагијом помиловала по глави.

У школи је циркус. Мечка је заиграла
пред вратима директорове канцеларије.

Када деда прими пензију прво ми
купи лизалицу. А за њега што остане.

Ударио сам главом о зид.
Али га нисам разбио.

Мој стрико није нормалан.
Он је висок преко два метра.

Пас је мој најбољи пријатељ.
Једино он никада не лаје на мене.

Ја сам главни у школи.
Све су девојчице заљубљене у мене.

Мој деда је геније. Он је први открио рупу
на бакиној саксији.

Ни комарци не уједају моју тетку.
Плаше се да не цркну.

Тражио сам кључ од живота.
И нашао сам га у буквару.

Мама више не износи прљав веш из куће.
Тата је купио машину.

Мој се деда често испрси
као мачак на цигерицу. И само уздише
за бакама у паркићу.

Кад бих био сигуран да сам постао од мајмуна,
одрекао бих се свог тате.

Наставница нам предаје сексуално васпитање.
Али неће ништа да нам покаже.

Сви ми кажу да сам слатка као принцезица.
Још само да нађем принца, па да ме Бог види.

Лепо је што је Бог створио девојчице,
али није лепо што им је подарио онолики језик.

Дечји песник је мост који спаја
малу и велику децу.

Мој деда је велики као слон.
А да има сурлу био би још већи.

Кад се ујутро умивам,
сапун ми замирише на мамино лице.

Ноћас сам остао без једног зуба.
Тата каже да је бака за вечеру јела пасуља.

Мој вучјак не сме да заспи.
Плаши се да га у сну не украду.

Да нисам завршио основну школу,
питање је да ли бих написао иједну књигу.

И ја сам дете љубави.
Мама и тата су се волели
пре но што су се венчали.

Моја тетка крије године, а моја бака паре.
Поштар каже да тетка има више.

Тата је поправио бушилицу.
Па мама не иде више код комшије на кафицу.

Деда се за вечеру најео пасуља,
па је мама отворила прозор
да се не угушимо док спавамо.

Видео сам тетку у фризерском салону.
Кува главу испод хаубе.

У школи се често правим луд.
Иако, знам да то није потребно.

Тата је рекао комшиници да је добра риба,
па му је мама поломила прибор за пецање.

Моја се тетка удала за дединог другара.
А не за паре.

Најбрже урадим домаћи задатак,
када га препишем од другарице.

Тетка је у другом стању,
а теча неће да призна.

Кад се наједем пасуља,
сви од мене беже, као да сам твор.

Увек ћутим кад старији причају.
Волим да слушам кад неко лаже.

Ноћу не могу да заспим,
док ми сан не дође у кревет.

Од када је тетка научила куцу да лаје,
цео комшилук се са нама посвађао.

Сине, где је Сунце?
У буквару, мама!

Комшија је пао на ниске гране.
Али се није угрувао.

Мама ми брани да стављам прст у уста.
Вероватно се плаши да га не прогутам.

За мене је мама у кући Бог,
а тата само батина.

Деда каже: "Примио сам пензију.
Сад могу да се сликам."

Сви планови су ми пали у воду.
А ја не знам да пливам.

Мој се брат смеје као луд на брашно.
Али први поједе палачинке.

Мој тата је фудбалски мајстор.
Он најбоље крпи лопте.

На телевизији више гледам цртаће,
него кримиће. Кримиће могу
да гледам и кроз прозор.

Тата је рекао комшиници да има шупљу главу.
Али јој ја нисам видео рупу.

Ми у школи не штрајкујемо глађу.
Да нам наставници не поједу ужину.

Свако не може да роди мечку.
Зна се ко је за то задужен у кући.

Кад ми мама да паре, ја увек купим чоколаду.
Да се она не троши.

Тата је радио у руднику и могао је донети пун
сандук злата. Али се плашио да га не ухвате.

Кад подигнем два прста у школи,
сви мисле да сам научио лекцију.
Осим мене.

Мој тата не верује у Бога,
али се увек прекрсти кад прими плату.

Кад је тата завршио факултет,
обесио је диплому мачку о реп.

Мој деда може волу да исчупа реп, али неће.
Он је добар дечко.

Најлакше је бити магарац у својој кући.
За то је потребно само мало добре воље.

Многи су ме вукли за нос.
Али нисам постао носоња.

Заборавио сам кад сам добио прву јединицу.
А ни остале нисам памтио.

Моја бака има и курје око,
па опет ништа не види.

Тата је из продавнице донео конзерве за пса –
али је деда био бржи.

Мој тата ради у лудници,
па се увек уплашимо кад остане дуже.
Да га тамо нису задржали.

Ја имам два кућна љубимца.
Само што деда не воли кости.

За мене је крај школске године,
државни празник.

Ја сам мали оптимиста. На време ћу
завршити школу и продаваћу кокице.

Тата је упалио телевизор.
Сада гледамо цртаће код комшије.

Никада од магарца није постао коњ
– каже мој тата, и гледа у течу.

Деда је поред кућице за пса поставио мотку.
Али није хтео да пишки
уместо кера.

Упао ми је трун у око.
Чика доктор ми је извадио само трун.

Мој комшија обиграва око контејнера,
као мачак око вруће каше.

Када се потучем са млађим братом,
ја увек извучем дебљи крај.
Али од тате.

Моја тетка лети не носи гаће.
Каже да јој није хладно.

У школи нам је супер. Још само кад би
наставници хтели да нам кувају кафу.

Кад мој деда не може да заспи, он моли Бога
да комшији поцркају овце.

Сви ми кажу да лажем као мој деда.
Али ја то тати не смем да кажем.

Чика доктор се разболео. Чим је примио плату,
одмах је почео да се тресе.

Ја попу никада не кажем "Оче".
Јер знам да није спавао са мојом мамом.

Моја тетка не иде у зоолошки врт.
Плаши се да је тамо не задрже.

Тата је једним ударцем убио две муве.
Али није хтео да их поједе.

Много волим мајмуне.
Али једног мајмуна у школи,
не могу очима да видим.

Мене деда увек сачека испред школе.
А онда га ја одведем до куће да не залута.

Не знам зашто тата купује новине,
кад стално каже да у њима нема
шта да прочита.

Моја сестрица је размажена.
Кад год хоће да сиса, легне мами у крило.

Свако јутро пробудим се пре деде.
Да ми деда не смаже кекс са млеком.

Не знам зашто мој тата толико чита.
Вероватно се плаши да не заборави слова.

Кад деда захрче, ја отворим прозор,
да се пробуди комшиница.
Она нема будилник.

Кад ми у школи загусти,
мени се и столица прореди.

Мој мачак појео је папагаја.
Али није проговорио.

Кад је јутрос деда кукурикнуо,
бака је прва скочила са кревета.
Али није снела јаје.

Најтеже ми је кад се жив поједем.

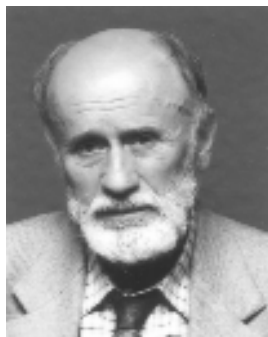
Моја мама зна математику боље од мене.
Она студира на пијаци.

И наши наставници имају душу.
Зато упишу двојке.

Када са девојчицама играм кликера,
ја увек гледам у кликер.

И ја бих волео да имам брата,
овако морам трчати у комшилук
да се тучем са туђом децом.

Цркла сам од смеха. Умало нисам умрла!

Митар Митровић је рођен у Подличку, код Светог Стефана. Гимназију је учио у Будви, Даниловграду и Котору. Матурирао је у Шапцу.

Студије ветеринарске медицине завршио је у Београду, где и данас живи.

Радио је као управник Студентског града у Новом Београду.

Пише поезију за децу и одрасле, афоризме, епиграме, хаику поезију, хумореске и кратке приче.

Објављена дела:

Песме за децу: *Будилници, Прамен сећања, Машта шета око света, Шкриве зуби, дан ме куне, Ускочила деца у песме, Плава тајна, Дремају ли вали мора, Позив звездама, Смех је здравље, Кад се деца смеју, Песнички азбуквар, Песничка зоочитанка, Свођење рачуна, Сунце југа, Принцезице и принц и Златни жабац.*

Књиге афоризама: *Глава у чорби, Чорба у глави, Глава на пању и Не дај главу.*

Књиге афоризама за децу: *Краљевина кликера, Из магареће клупе, Тао ђаци, Моја мама може све, Кифлица је била слађа, Велики одмор, Здраво децо, Расте дете од главе до пете и Мазнуо сам деди чоколаду.*

Књига епиграма: *Глава у песку.*

Књига хуморески: *Кума с брадом.*

Књиге кратких прича: *Иза затворених врата и Сећања.*

Заступљен је у буквару, читанкама и антологијама. Превођен је на немачки, енглески, руски, италијански, румунски, белоруски, шпански, украјински, бугарски и

македонски језик.

Добитник је Прве награде на Југословенском фестивалу хумора и сатире, Босански Брод 1994. године; Домановићеве награде Удружења књижевника Србије, Београд, 1996. године, за посебан допринос развоју сатире током прошле деценије; Треће награда "Златна кацига" - Крушевац на Међународном фестивалу хумора и сатире - Крушевац 1997. год.; Треће награде на Међународном фестивалу хумора за децу - Лазаревац 1997. год.; Специјалне награде "Златна кацига" на Међународном фестивалу хумора и сатире, Крушевац 1998. године; Домановићеве награде Удружења књижевника Србије за дечје афоризме, Београд, 1999. год.; Награде за књигу године на Црногорском фестивалу хумора и сатире, Даниловград 2003. год.; Удружење писаца 7, Франкфурт на Мајни - Прва награда за афоризме, 2007. године; Треће награде за прозу, Удружење писаца 7, Франкфурт на Мајни, 2006. године; Треће награде за афоризме, Удружење писаца 7, Франкфурт на Мајни, 2006. год.; Друге награде за поезију за децу, Удружење писаца 7, Франкфурт на Мајни, 2006. год.; Треће награде на Међународном литералном конкурс о екологији, Београд; Друга награда на конкурс Књижевне заједнице Југославије, Београд-Пријепоље 2004. године; Прве награде на Међународном фестивалу поезије "Бољи живот инвалида", 2007., Нови Сад; Прве награде за кратку причу, КК "Бранко Ћопић", Бгд. 2007.; Прве награде за поетски циклус о животињама, КК "Ђуро Салај", Бгд, 2002. године и још много награда.

Чланство:

Члан је Удружења књижевника Србије.

Члан је Удружења књижевника Црне Горе.

Члан је Удружења новинара Србије и Црне Горе.

ЗАХВАЛНИЦА

Захваљујем се господину Милану Ђ. Митровићу из Св. Стефана на помоћи око издавања ове књиге.

Такође се захваљујем госпођи професорки Зорици Булајић, госпођи др Мири Мићуновић и госпођици професорки Соњи Мићуновић, као и књижевницима: проф. др Ратку Божовићу, Александру Чотрићу, Илији Марковићу, Васи Радовановићу, Топлици Франовићу, Радивоју Лалету Бојичићу, Томиславу Милошевићу, проф. Вити Теофиловићу, академику Жарку Ђуровићу и свим пријатељима који су помогли да моја изабрана дела угледају светлост дана.

Митар Митровић

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.163.41-84

821.163.41.09-84 Митровић М.

012 Митровић М.

МИТРОВИЋ, Митар, 1933-

Духовити умиру од смеха : изабрани афоризми /
Митар Митровић. - Београд : Савез књижевника у
отаџбини и расејању - СКОР, 2009 (Земун :
Горапрес). - 202 стр. : ауторова слика ; 21 цм. -
(Изабрана дела / Митар Митровић ; књ. 2)

Тираж 500. - Стр. 7-8: Пробуди се, човјече! / Ратко
Божовић. - Владавина болесника и затвореника: стр.
9-14. - Митар Митровић: стр. 201-202. -
Библиографски подаци: стр. 193-200.

ISBN 978-86-7970-038-4 (karton)

COBISS.SR-ID 155578124